

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjüstenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjüstenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 249
Novembre
desembre
2003

Els Grands Couloirs de la Grand Casse.
Fotografia de Jordi de la Riva

CICLE SOBRE LA MASIA

12 desembre — Conferència «La vida en una masia i la seva economia», per Llorenç Ferrer, a les 20,30 h. al local de la SEAS.

14 desembre — Excursió del Marquet de la Roca a Mura passant per la masia del Puig de la Balma (Sant Llorenç del Munt), amb sortida del Parador a les 7 h.

9 gener 2004 — Conferència «Les masies històriques de Catalunya», per Antoni Pladevall, a les 20,30 h. al local de la SEAS.

11 gener — Excursió a les masies de la Febró i la Mussara (Baix Camp), amb sortida del Parador a les 7 h.

13 febrer — Conferència «El món de l'art i la masia», per Isidor Cònsul a les 20,30 h. al local de la SEAS.

15 febrer — Excursió de Molló a Setcases passant pel Puig Sistra (Ripollès), amb sortida del Parador a les 7 h.

MATINALS

14 desembre — Excursió al turó de Céllecs i Sant Bartomeu de Cabanyes (Vallès Or.). Informació al telèfon 93 371 51 98 (vespres).

11 gener 2004 — Excursió a Collserola (Baix Llobregat). Informació al telèfon 93 371 51 98 (vespres).

25 gener — Sortida cultural.

8 febrer — Excursió a Sant Pere Sacama i Puig Ventós (Baix Llobregat). Informació al telèfon 93 371 51 98 (vespres).

22 febrer — Excursió literària de dia sencer a la serra del Tallat (Urgell). Informació al telèfon 93 371 51 98 (vespres).

ALTA MUNTANYA

20 desembre — Excursió a la cresta d'en Ferran (Garrotxa).

17 gener 2004 — Excursió a una canal d'Ulldeter (Ripollès).

13 i 14 febrer — Excursió a una canal de Cambradase (Cerdanya).

ASSEMBLEA ORDINÀRIA

7 febrer — Celebració de l'Assemblea General Ordinària de la SEAS a les 18 h.

DECRET SOBRE LES ACTIVITATS EN EL MEDI NATURAL

El Decret 56/2003 de 4 de febrer és la resposta que dóna la Generalitat de Catalunya a problemes legals com els que han sorgit després de l'accident a la riera de Merlès (Berguedà) on moriren tres infants que assistien a unes colònies, i al cost econòmic que suposa un rescat en cas d'accident. El decret va dirigit a les entitats que es mouen en el medi natural excloent la caça, la pesca i la immersió, i la seva finalitat és normalitzar-ne la situació legal (assegurances, responsabilitats civils, etc.).

És una barreja estrafolària que va d'activitats tan diverses com la dels espais rocosos; les activitats d'alta muntanya i excursionisme; les de mitjana i baixa muntanya (BTT, ciclocròs, trial, marxa a cavall, quads, 4x4 ...); les aquàtiques (ràfting ...); les aèries (parapent, ala delta...); i les de la neu (esquí alpi i de fons, raqueta de neu...). Per tot això, és necessari un responsable que hagi fet cursos de formació (mínim de 60 hores) i es demana que tothom estigui federat a títol personal o bé cal tenir una pòlissa d'assegurances de fins a 6.000 euros.

En primer lloc, posa en un mateix sac els centres excursionistes sense

ànim de lucre amb les empreses d'esports d'aventura. Sí que és veritat que el decret exclou l'excursionisme però no l'alta muntanya. És normal que l'Administració vulgui garantir la seguretat de les activitats de les empreses amb ànim de lucre, però a la majoria d'entitats excursionistes es fan cursos de formació interns des de temps immemorial.

En segon lloc, no queden clares les responsabilitats civils quan els socis d'una entitat surtin pel seu compte, i tampoc quin és l'àmbit territorial (per ex. abastarà el Pirineu aragonès?), malgrat que sempre es parla de les persones o entitats.

En tercer lloc, s'hauria de desenvolupar l'apartat d'excursionisme. El decret remarca que sols hi ha inclosa l'alta muntanya que defineix com a *conjunt de les diverses activitats de muntanya que no requereixen mitjans tècnics de progressió i protecció, com senderisme, marxas i caminades, travesses, ascensions i acampades*.

Per acabar, un pensament d'una editorial de la revista Muntanya núm. 841 del 2002 sobre el tema en la qual hom diu "fem funcionar el teixit associatiu (vertader tresor de Catalunya) potenciant els estaments federatius adequadament. No reglamentem sense necessitat, no caiguem en la trampa ibèrica de prevenir a cop de decret.

QUI LA CERCA, LA TROBA. LA GRANDE CASSE (3.855 m)

Jordi de la Riva

Fa trenta anys que faig alpinisme. En aquest temps hi ha hagut cims que m'han costat més o menys temps i temptatives, però al final sempre he aconseguit pujar-hi. Però com la Grand Casse no se m'havia resistit cap altre cim. En algun moment vaig dubtar de mi mateix, però gràcies a la constància, la il·lusió, i l'ajuda dels meus companys i amics el passat vuit de juny, quatre socis de la SEAS vam assolir el principal cim del Parc National de la Vanoisse. Aquesta és la ressenya de set anys de dubtes, patiments i projectes.

A la primavera de 1992, juntament amb la família i alguns companys, vaig anar per primera vegada a esquiar als Alps francesos, a la Savoia, a la vall de Belleville, i concretament al poblet de Le Bettex. Un dels dies, des de dalt d'un dels punts als quals podies arribar amb els remuntadors mecànics, em va cridar l'atenció una paret dreta i ampla de neu, esvelta per sobre dels altres cims. Vaig pensar per dins: «quina muntanya més bonica». No en sabia ni el nom, ni l'alçada, ni si era fàcil o difícil d'accedir-hi. És a dir, no en sabia res.

Els anys següents vaig tornar a esquiar als Alps, en diferents estacions del Tarentaise, i sempre des d'una banda o altra podia observar la muntanya. I poc a poc, sense adonar-me'n m'anava agafant el cuquet. Poc a poc vaig descobrir el seu nom, la seva alçada, les seves vies, i d'alguna manera també anava decidint que algun dia hi pujaria.

Va arribar l'any 1997 quan amb alguns companys i les famílies vam decidir passar les vacances d'estiu, durant la segona quinzena d'agost, a Moriond (Courchevel, 1.650 m). Es van programar dues sortides d'alta muntanya: la Dome de Chasseforette i la Grande Casse. Havia arribat l'ocasió de pujar-hi. Però l'ocasió va passar de llarg. Un canvi sobtat de temps en els últims dies d'agost va deixar mig metre de neu per sobre els 2.000 metres, i vam decidir que el millor era deixar-ho per una altra vegada.

De tornada de les vacances, vaig començar a parlar del cim als companys de les sortides d'alta muntanya. Això va comportar que a mitjans de l'agost de 1998, set d'aquests companys i companyes ens dirigíssim de nou cap a la vall de Bozel per ascendir a la desitjada muntanya. Però tampoc ho vam aconseguir, tot i que vam arribar fins als 3.400 metres. El temps, la caiguda de pedres, i sobretot l'estat de la

La Grand Casse des de prop del llac de les Vaches. Fotografia de Jordi de la Riva

gelera — glaç pur — ens van fer tornar enrere. Fins i tot algú explicava que a l'intentar clavar el piolet al gel havien vist saltar espurnes.

L'experiència ens ho va fer repensar. L'estiu no era la millor estació de l'any per ascendir a la muntanya. La calor de l'estiu feia desaparèixer la neu de l'hivern i deixava al descobert gel pur. Així, vam decidir, després d'algunes discussions, que el millor temps seria el final de la primavera, ja que encara hi havia l'última neu de l'hivern i la calor encara no la fondria. Vam programar un altre intent per a la segona Pasqua de 1999. Mentrestant, en les reunions que fem mensual-

ment sempre sortia el tema de la Grande Casse: fèiem comparacions, exposàvem temes tècnics, donàvem opinions. La muntanya es començava a convertir en una mena d'obsessió.

La data s'anava acostant. Vam fer la reserva del refugi, ho teníem tot a punt. Dos dies abans de marxar vam trucar al guarda del refugi per saber les previsions del temps. Però les informacions no van ser gaire bones. Ens va dir que els últims dies havien caigut 100 centímetres de neu nova i que decidíssim nosaltres mateixos si valia la pena fer tants quilòmetres. Finalment vam decidir deixar-ho per a una altra ocasió en la qual

tinguéssim més garanties d'assolir el cim.

El temps va anar passant, l'estiu, la tardor... Vam programar la temporada, amb les sortides al Pirineu, però hi vam tornar a incloure, a la segona Pasqua, la Grande Casse. Tots esperàvem que aquesta fos la bona. I és que el desànim començava a fer acte de presència entre els companys, tot i que n'hi havia d'altres que es mantenien optimistes en les reunions, on la Grande Casse continuava sent tema de conversa: si corda o cordino, si un o dos piolets, com assegurar per passar les esclotxes...

Va tornar a arribar la data, i l'Higini (que en francès es defensa força bé), va tornar a parlar amb el guarda del refugi per fer la reserva. Als últims dies, les consultes per internet per veure les previsions meteorològiques eren constants i no estava gaire clar que tinguéssim bon temps. Hi havia una borrasca a la Mediterrània que en moure's si passava més amunt tocava de resquitllada els Alps, però si hi havia sort passaria més avall i aniria cap a Itàlia. El dia abans encara estàvem pendent de les últimes previsions meteorològiques. El cert és que no resolien cap problema, i al final potser més guiat pel cor que pel cap, vaig decidir marxar cap a França. Era el cap de setmana dels aiguats a Montserrat. Però nosaltres no ens vam assabentar de res fins que vam

tornar.

Però tot i estar desconnectats del que passava a Catalunya, nosaltres tampoc vam tenir sort per fer la muntanya. En 39 hores vam fer 1.600 quilòmetres, vam anar a dormir al refugi de Le Col de la Vanoise, i vam tornar cap a casa. Només arribar al poblet on es deixa el cotxe, Prolognan, va començar a plovisquejar, i ja no va parar fins que vam marxar del refugi. En les 15 hores que vam ser al refugi amb prou feines havíem vist la gelera que arriba fins a la base de la muntanya. Teníem la moral per terra, i algun company va decidir que no ho tornaria a provar. Ja n'havia tingut prou. Els altres no ho deien clarament, però també començaven a tenir dubtes.

Els anys 2001 i 2002 ens vam tornar a proposar de fer la muntanya més alta de la Vanoise, però les dues vegades les previsions del temps ens van fer canviar la sortida, i també el destí, els Pirineus pels Alps. L'experiència del 2000 ens havia marcat una miqueta, i no volíem córrer el risc d'haver de gastar temps i diners per no res. Però per una altra banda, anaven passant els anys i la pujada a la muntanya no arribava. Fins i tot ens plantejàvem de no fixar una data concreta, sinó uns caps de setmana entre els mesos de maig i juny, i quan les previsions ho deixessin clar, marxar cap a França. El 13 de setembre del 2002, cinc socis de la SEAS vam pujar al Mont Blanc,

Al gener de 2003, les dues úniques persones que estàvem convençuts que volíem tornar a fer un intent, vam planificar les sortides fins al maig per arribar en condicions físiques acceptables al dia escollit, i vam fixar tres caps de setmana entre finals de maig i principis de juny per dur a terme el pla establert.

[illegible]

El dia 1 de juny començo a consultar per internet les previsions meteorològiques, encara que fins a tres o quatre dies abans no es podia dir res segur. El dijous 5 ja es podia confiar en les previsions que deien que als matins faria bon temps i a partir del migdia hi hauria tempestes. Semblava que pintava bé. Així, doncs, decidim anar cap a França. El dia 7 de juny a les 6 del matí ens trobem els quatre, carreguem el cotxe amb tots els estris i enfilem l'autopista per travessar el sud-est de França. A dos quarts de dues del migdia arribem al poble de Prolognan en Vanoise (790 Km.), concretament al barri e les Fontanetes (1.650 m), on deixem el cotxe i mengem una miqueta abans de carregar-nos les motxilles i començar a pujar cap al refugi, cosa que fem al cap d'una hora. Al principi la pujada se'ns fa fatigosa a causa de la forta calor de les 3 del migdia, i passem pel refugi de les Bernettes (2.010 m) i més amunt, abans d'arribar al llac de les Vaches (2.318 m) alguna marmota ens saluda al nostre pas amb els seus xiscles estridents. D'aquest llac en amunt comencem a trobar trossos del camí amb neu. A les 5 de la tarda arribem al refugi de la Vanoise (2.515 m). Es tracta de tres edificis. Al primer hi ha el menjador i les estances dels guardes. El segon és el refugi d'hivern, i el tercer són tres plantes on hi ha els dormitoris en els quals poden cabre unes 150 persones.

Poc abans de l'arribada al refugi ha començat a plovisquejar, però tal com va avançant la tarda la cosa es torna més seriosa. Algun comentari ens recorda experiències anteriors, encara que és el temps previst. Així que no perdem la confiança. A les 9 el vespre ja estem estirats a les màrfeques per intentar dormir, però la veritat és que la nit és llarga i no gaire agradable. Dins de l'habitació fa xafogor i és plena de gent. A les 3.55 de la matinada sona el despertador, a les 4 el guarda obre la porta i ens avisa que ja és l'hora de llevar-se. El primer que fem és sortir fora per observar el cel. La previsió no falla: algun nuvot, però en general el cel és estel·lat. Ha arribat el dia. Anem a esmorzar, sense gaires ganes, i després ens col·loquem els estris necessaris (paraneus, budiers, etc) i a les 5 del matí, amb les primeres clarors del dia, sortim en direcció al cim. Baixem primer cap al Lac Long (2.470 m) i comencem a remuntar les morrenes. Davant nostre hi ha tres grups més que sorprenentment no es dirigeixen cap a l'esquerra de la muntanya, per on diuen les guies que és l'entrada a la gelera els Grands Couloirs. Observem que es decanten cap a la dreta, decidim pujar per un corredor de neu ja que un dels grups hi ha pujat fàcilment. Els altres s'han embrancat per la pedra, i a més de semblar descomposta, progressen molt lentament. Un cop dalt del corredor

Al cim de la Grand Casse. Fotografia de Jordi de la Riva

ens calcem els grampons i ens encordem de dos en dos. Anem progressant fins a superar un altre ressalt dret però ample, i arribem a un altre replà en el qual hem de flanquejar una llarga escletxa per la dreta. Més amunt superem per l'esquerra la rimaia que dóna pas al tros més dret del recorregut. Uns 400 metres de desnivell amb 45/50° d'inclinació és el sector on l'any 1998 vam tornar enrere. A les 9.15 ja som al coll, "ganyipem" una miqueta. El cim queda una mica separat a l'esquerra i no el veiem gaire bé perquè estan sortint núvols i boires que ens envolten.

Pugem a l'avantcim i seguim per l'estreta aresta. Ara sí que ho aconseguirem. M'emociono només de pensar-ho, se'm fa un nus a la gola. Em dec fer vell perquè em passi això. A les 10 del matí per fi som dalt el cim. Hi coincidim gairebé tots els grups. Divuit persones posades gairebé en renglera perquè no hi ha altra manera de caber-hi. Ens fem la fotografia corresponent amb l'escut de la secció i la senyera que ens ha donat l'amic Urpinell per testimoniar que els companys que sortim a muntanya encara que no hi siguin físicament, hi són espiritualment. No tardem gaire a desfer el camí perquè

les boires cada vegada són més denses i amb prou feines hi ha alguna ullada de sol que, amb tot, ens han permès veure la serralada del Mont Blanc i els cims del voltant.

Ara ve el més difícil: baixar. Des de dalt del coll la impressió és de buit. Es veuen els grups que baixen davant nostre a sota els peus. Són dos quilòmetres de gelera que supera un desnivell de 900 metres. Però avui no hi ha gel. És neu i això ens dóna més confiança. L'any 1998 no ens vam atrevir a baixar de cara, però ara les condicions són diferents. A les dues sense cap incidència som al refugi, recollim el material que hi havíem deixat per no pujar-lo amunt, mengem una mica, recuperem forces i a les tres comencem la baixada cap a Prolognan. Durant el camí alguna marmota amb els seus xiscles ens saluda de nou. A les cinc som al cotxe.

Trobem lloc per dormir al poblet de Bozel. Fem un sopar típic de la Savoia. A les 7 del matí de l'endemà, 9 de juny, tornem cap a casa on arribem passat el migdia, a dos quarts de dues. Quan arribo a casa em feliciten. La dona i la filla saben que per fi he complert un somni que tenia pendent. Però també saben que ben aviat en tindrè un altre. I és que hi ha tants llocs per conèixer i tantes muntanyes per pujar!

Components:

Jordi Farràs, Oriol Farràs, Joan

Portes, Jordi de la Riva.

Desnivells i horaris:

De Pralognan-la-Vanoise (Fontanettes), 1.650 al refugi de la Vanoise, 2.515. Desnivell: 865 m. 2 hores 30 minuts.

Del refugi de la Vanoise a la Grande Casse, 3.855 i Pralognan-la-Vanoise. Desnivell 1.390 m. de pujada i 5 hores, i 2.255 m. de baixada i 6 hores

Bibliografia i cartografia:

- Massif et Parc National de La Vanoise. O. Gumuchian, L.Martins.
- 260 sommets des Alpes. R.Klappert
- Cartes IGN: Tignes-Val d'Isere-Haute Mauriane 1:25.000
- Vanoise massif et parc national. Didier Richard 1:50.000

Consultes a la xarxa:

www.prolognan.com
www.vanoise.com
www.meteo.fr

SORTIDA DE VETERANS

Jordi Farràs i Xarles

La fita era pujar a la Punta Suelza de 2.971 metres, situada al Pirineu aragonès. La sortida va tenir lloc, com ja és costum, el primer cap de setmana de juliol, aquest any eren els dies 5 i 6. Sortírem el dia 5 a les sis del matí del Parador 55 components amb quinze 4x4 direcció a Ainsa, aturant-nos al Km. 64 per esmorzar.

La sortida comença a 15 minuts del lloc d'esmorzar. Seguint la carretera en direcció al túnel de Bielsa i França, prenem una pista forestal a mà dreta amb la indicació que porta al llac d'Urdiceto. La pista puja amb fort desnivell fins al llac amb un recorregut de 20 quilòmetres. La vall la remunta una GR però sort que l'hem feta amb cotxe!. Arribem al final de la carretera on ja hi ha cotxes francesos de pescadors, que contrasten amb la nostra gresca. Són les 11.30 del matí i el Pere i el Marcel·lí, responsables de la gesta de les sortides de veterans, expliquen el camí que farem, i en principi no passa res, el pitjor està per arribar.

Ja calçats i a punt acomiadem la colla de dones que es queden i comencem la marxa per la dreta del llac passant sobre la presa i seguint un camí perdedor que remunta pel costat en direcció nord-est. Després

travessa un parell de geleres petites i arriba a les primeres pedres on comença la pujada a la cresta. Arriben els primers atacs de nervis i ganes de tornar, sort que el pare Marcel·lí sempre està preparat per aquests casos i gràcies a les cordes que portàvem es va poder superar el tros problemàtic. No és una pujada complicada, igual que la cresta, però fan respecte i més d'un i d'una no les tenien totes, però finalment tots vàrem passar. La vall que tenim als peus impressiona, i en arribar al coll la pujada que queda és més planera i la panoràmica és molt ferma, llàstima que hi havia boira i núvols que anaven i venien, amb tot, ajudaren a que passéssim calor. Els més experts i els joves arribaren al cim una hora abans dels últims, però tots satisfets per haver pujat fins i tot la filla de l'Isaïes, l'Alba, tota una campiona.

El cim era ple de cabres que, com és normal, esperen que els donem menjar i és el que fem, aprofitant que dinem al cim. Mentrestant, gaudim del paisatge que podem veure de tant en tant, amb el Posets i els Eristes, la vall de Gistaín, el Bachimala i amb un dia més clar hauríem tingut una bona vista, però com que fa molt de fred ens fem la foto de rigor i baixem pel mateix camí de pujada fins abans de la cresta on hi ha el coll i d'aquí surt un camí a la nostra dreta bastant

perdedor -hi ha fites- que baixa fins als llacs, ja divisem el llac d'Ordiceto i els cotxes, però són molt lluny, tot i que poc a poc hi anem arribant.

Una vegada a baix els més agosarats es remullen dins del llac i la resta fem petar la xerrada veient la taula de sibaritisme que han preparat per menjar i les ampolles de cava que les mestresses s'han begut. Podeu imaginar quina xerinola i quines rialles. Elles sí que s'ho varen passar bé sense cansament!, Vàrem acabar tots contents i feliços per haver pogut pujar al cim, tot i que el dia no acompanyava. El total aproximat de pujar i baixar fou d'entre 3 i 4 hores segons les forces de cadascú.

La fila de cotxes comença a desfilir vers a la vall de Pineta que és on hem de dormir, al *Refugio de la Federació Aragonesa*. Aviat hi arribem la qual cosa va donar temps a fer servir les dutxes —si hi podies entrar de petites que eren— i vigilant que no sortís l'aigua per sobre del bar. Amb tot, les habitacions de quatre persones eren molt correctes amb separacions de cortines. Estàvem distribuïts per cotxes i ocupant les dues sales, la del *Monte Perdido* i *La Múnia*.

A l'hora del sopar gairebé omplim el refugi. Es tracta d'un sopar tipus self-service, que és el mateix que aixeca't a buscar-lo. De primer sopa de marisc, amanida de segon, llom i postres, el vi a 5 euros l'ampolla, l'aigua de l'aixeta. No vam

passar gana i poguérem repetir. Acabats de sopar els fumadors viciats contaminaven la nit i els més riallers encetant unes tímides cançons demanant l'ajut del mestre Marcel·lí, que aviat s'hi va afegir. Una bona cantada i a dormir aviat, ja que a les 11 silenci, que és un dir! perquè les serenates de la nit no compten.

Comencem el matí amb la colla de matiners de sempre i a les vuit un complet esmorzar és a punt. Com que tenim un dia molt ajustat a les nou el sergent Pere ja ens fa marxar en direcció a Ainsa. Vint quilometres abans a mà dreta prenem la carretera que puja a Tella. Una vegada aquí els grans guies santjustencs ens porten a donar un tomb d'una hora i mitja per la ruta de les ermites. Es tracta d'un camí molt senyalitzat, planer i que passa per dins del bosc. Visitem l'església del poble, la de la Virgen de Fajanillos i la de la Virgen de la Peña, en totes elles hi ha una curiosa decoració interior però externament són força agradables. Hi ha una gran panoràmica sobre les valls d'Ainsa i de Tella, al fons de la vall veiem les Tres Marías, el Sum de Ramon, la immensa roca solitària del Castillo Mayor i la Peña Montañesa. Sense cansar-nos retornem a Tella, visitem el centre d'informació del parc per veure el petit museu i unes belles diapositives, després i a la sortida del poble, baixant a mà dreta, trobem un dolmen que visitem. Acabada la visita baixem a Ainsa, però vet aquí

A la Punta
Suelza.
Foto de
Jordi Farràs

que tenim un Revilla entre nosaltres i els qui anem amb ell ja ens veus carretera amunt fins a l'últim poble de la vall on hi ha un mirador que amb 45 minuts, ens porta a veure la *Garganta de Escuaín*. Nosaltres no tenim temps d'anar-hi però sí de fer les fotos del poble i de l'església ja que el poble es diu **Revilla**.

Arribem a l'aparcament d'Ainsa i ens ajuntem a la plaça major amb tota la colla i la guia, que cobra dos euros per persona i si volem pujar al campanar dos euros més. Visitem l'església, la cripta i el claustre, la part antiga de la Plaza Mayor i, una vegada acabat l'itinerari, de compres fins a les dues de la tarda. No disposem de gaire temps ja que anem a dinar a *Los Molinos* situat a uns 25 quilometres.

Sortim en direcció a Graus i a pocs quilòmetres trobem el desviament a la nostra esquerra, i per una carretera

una mica alterada arribem a *Los Molinos*, restaurant regentat pels convilatans de Sant Just: en Carles Gros, la Montserrat Mestres i la seva filla Tais. Dinem amb molta germanor i sort que som a dins perquè va caure una tempesta d'aigua i pedra que a l'hora de marxar encara continuava.

Després carretera lliure i fins a l'any vinent, si el Pere i el Marcel·lí les continuen preparant des de ja fa 19 anys. En elles ens ho passem molt bé i amb ganes de poder seguir si les frontisses ens ho permeten

Esperem que l'any vinent ens tornem a retrobar i, encara que sigui la de *Veterans*, cal recordar que és una activitat oberta a tothom i en la qual ens agradaria que participessin els més joves perquè activitats tan arrelades com aquesta puguin continuar a la SEAS.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 2 de setembre de 2003

— Bona part de la reunió es dedica a analitzar tots els detalls de la Caminada Popular i es decideix augmentar el nombre d'entrepans i de llonganissa preveient un augment de participants.

— Joan Fernàndez informa dels detalls relacionats amb la millora i la col·locació de la *Rosa dels Vents* i es decideix fixar-la p.e. al dia 16 de novembre de la qual cosa s'informarà a l'Ajuntament.

— Jordi Gironès informa la Junta sobre la reunió mantinguda el juliol amb el grup de joves i de la propera prevista al setembre, i confirma la bona disposició que hi ha entre els joves de fer les seves activitats dins l'entorn de la SEAS com a un primer pas per a una futura integració més plena. Es decideix facilitar-los l'accés al local a les hores que els convingui mitjançant una còpia de les claus, que estaria custodiada per algun d'ells. També es va comentar la possibilitat de muntar un *boulder* al passadís d'accés al *Pati del Roure* que hi ha al costat de la porta del nostre local; aquest tema es comentarà abans a la Junta de l'Ateneu.

— Es decideix programar p.e. al 22 de novembre la conferència que ens

ha ofert Romà Pujadas sobre el Montsec. Es tracta d'un passeig interactiu basat en un excel·lent treball fet per ordinador que comportarà a més el lliurament d'un exemplar als assistents.

— El regidor de Cultura Enric Viladot ens ha fet arribar la proposta que la SEAS organitzi, conjuntament amb l'Ajuntament, una excursió nocturna per Collserola. Es decideix estudiar la proposta.

Reunió del 7 d'octubre de 2003

— A més de felicitar-nos per l'èxit de la Caminada Popular, la qual va tenir la participació més alta de totes les anteriors edicions, amb 460 caminadors, s'analitzen les possibles millores que cal introduir per a altres anys com és el cas de temes de seguretat i atenció als assistents, increment en les quantitats de l'esmorzar i altres diversos.

— Es comenta la instal·lació de l'enllumenat de la porta d'accés al nostre local la qual ha estat feta gratuïtament pel Marcel·lí Camats. Es decideix agrair-li-ho per escrit.

— La Junta decideix adherir-se als actes en defensa de la nostra llengua que tindran lloc el 18 d'octubre amb el nom de Correllengua, i fer-ne propaganda a tots els nostres socis.

—La Junta de l'Ateneu ens informa que ha comunicat ja a l'Ajuntament la nostra intenció de muntar un *boulder* i ara cal posar-nos en contacte amb l'encarregada d'Urbanisme per explicar-los els detalls i possibles aspectes que caldrà tenir en compte. Queda encarregat el Joan Urpinell de coordinar-ho amb l'Ajuntament.

—S'informa que Autocars Castellbisbal ens ha comunicat que ha incrementat el preu de cost de l'autocar que utilitzem en les excursions dels cicles anuals, per la qual cosa es decideix augmentar en un euro el preu als usuaris.

—Després de la darrera reunió feta amb els joves per la comissió sorgida de l'anterior Assemblea Ordinària de la Secció, s'ha recollit la proposta que ens han fet de muntar alguna xerrada sobre socorrisme a la muntanya i una altra sobre orientació. També han mostrat el seu interès d'assistir a algun curset sobre escalada que organitzi la Vegueria o la FEEC dels quals tindrem cura d'informar-los quan n'hi hagi algun. Felip Linares ens confirma que ell segueix disposat a continuar organitzant excursions d'alta muntanya i ja en té una de prevista pee al novembre, ja anunciada als joves.

—S'accepta la proposta feta per la Vegueria i la FEEC perquè la SEAS organitzi una de les rutes que s'anuncien al Palau Robert i els hem fixat la data del 28 de març de l'any

vinent. Nosaltres farem de guies d'aquesta ruta als assistents que vulguin anar-hi lliurement. Hem proposat l'itinerari de Santa Creu passant per la Penya del Moro.

—Es decideix que els CD Rom, que estaran a disposició dels qui assisteixin a la conferència del Romà Pujadas de novembre, tinguin un cost de 2 euros.

—Al marge de la gran assistència de la Caminada, també ens sentim satisfets per la bona participació de socis al *Sopar de Motxilla* amb 74 companys i al *Concurs Fotogràfic* amb 17 participants.

BONES FESTES

**US DESITGEM A TOTS
UNES MOLT BONES FESTES
I UN BON ANY 2004**

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XXXVII, núm. 249

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul,
Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció),
Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa),
i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Els Grands Couloirs de la Grand Casse. Fotografia de Jordi de la Riva	
Calendari	334
Editorial: decret sobre les activitats en el medi natural	335
Qui la cerca, la troba. La Grand Casse, per Jordi de la Riva	336
Sortida de Veretans, per Jordi Farràs	343
Informació de la SEAS	346

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 72 12 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 54, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES